

Tahtın Altındaki Kalabalık

– Karanlıkta Saklı Işık · 14 Ocak 2026

Biz,yeryüzünün nabzıyız.
Devlet dediğin
adımlarımızdan sızan
geçici bir gölgedir.

Kırbaç için yaratılmadık,
boynumuzda zincir
doğal bir uzuv değil.
Biz koyun değiliz,
sürü sandıkların
yürüyen bir akli vardır.

Zaman bizi
taşla, açlıkla, dişle yoğurdu.
Yalnızlık
doğada ölümdü;
tek kalan
sessizce silinirdi.

Bir araya geldik.
Omuz omuza
ölümü geri ittik.
Ateş yaktık,
ateş büyüdü,
ateş tahta dönüştü.

Sonra ateş
kendini güneş sandı.

Kurallar yazıldı,
taşa kazındı korku.
Uyumsuz olan
ya susturuldu
ya unutulmaya itildi.

Tahtlar kuruldu
kemiklerimizin üstüne.
Krallar
kanla parlatılmış aynalarda
kendilerine baktı.

Yüzyıllar geçti.
Taçlar paslandı.
İmparatorluklar
yorgun bir nefes gibi
çöktü.

Halk
kendi yarattığı gölgenin
geçici olduğunu hatırladı.
"Benim hayatım," dedi,
"benim sözüm."

Adlar değişti.
Yüzler değişti.
Çoban akı
sadece elbise değiştirdi.
Ve halk,
kendi seçtiği açgözlülüğün
gölgesinde
uyumaya ikna edildi.

Ama bir şey
hep sabit kaldı:

Devlet
biz nefes aldığımız sürece vardır.
Nefesimizi çektiğimizde
taht boğulur.

Krallar bunu bilir.
Bu yüzden
kalabalık sessizleştğinde
uyuyamazlar.

Güç
yüksekte değil.
Yükseği ayakta tutan
aşağıdır.

Ve halk,
bir kez hatırladığında
kim olduğunu,
hiçbir taç
başta duramaz.